

Udførlig Beskrivelse om det forunderlige Hav-Dyr, som udi Junii maaned indeværende Aar 1747 er fanget til Norwich i Grævskabet Nordfolck udi Engelland, og er endnu levende. Samme haver hoved som en Buk, Rumpe som en stor Engelsk Hund med Haar paa, Fødder som en Ore, men lidet kortere, og overdragne med en tyk Hud, ligesom Fødderne af en And. Dens Størrelse er som en maadelig Hest. Den æder Fisk, og drikker salt Vand, og man haver haab om at beholde den en Tidlang levende. Til større behagelighed forestilled i en smuk Vise. Tryck i dette Aar.

Melodie: Nu hviler Mark og Enge.

1.

Jeg vil med Mund og Tunge
Til Herrens Ære siunge
Om noget Underligt:
Det eene skeer til Ære
Den store Gud og Herre,
Som skaber og opholder sligt.

2.

Den Tiid hand skabte Jorden,
Blev alting sat i Orden
Allene ved hans Ord:
Hand og paa samme Maade
Endnu ved Magt og naade
I sine Skabninger er stor.

3.

Hand ey alene haver
Skabt det, vi af hans Gaver
For Øyen daglig seer:
Men Ting, som skiulte ere,

Vil hand is frembære,
At vi oplyses meer og meer.

4.

Det nylig sig har hendet,
At hand til Lands har sendet
Hist udi Engelland,
Et Creatur, hvis Lige
Udi Naturens Rige
Er ikke seet af nogen Mand.

5.

Da det fra havets Bølge
Til Landet maate følge,
Saa saae man hvad det var:
Dets Hoved kand man sige,
En Buk saae gandske lige,
I det det Horn som Bukken bar.

6.

Den største Part af Livet
Har sig til Syne givet,
En Fisk at være liig.
Nu skal jeg og afmale
Dets Rumpe og dets Hale,
Der som en Hund paa Haar var rig.

7.

Dog dette ey alene,
Man fire korte Bene,
Fast liig en Ore fandt?,
Dog, vil man vide Sagen,

Saa var de overdragen
Med Hud, som Fødder af en And.

8.

Da man det havde fanget,
Saa har man og forlanget
Dets Kost at kiende ret:
Man Fisk det vilde give,
Dem satte det til Live,
Og aad sig deraf tyk og mætt.

9.

Man gav det og at drikke,
Salt Vand det vilde slikke,
Hvortil det vel var vandt;
Thi udi Søe og havet
Ey andet er tillavet,
Hvorved dets Liv opholdes kand.

10.

Thi kand det sig begive,
At det endnu i Livet
Kand blive nogen Stund,
At flere det kand agte,
Og nøyere betragte,
Og gjøre deres Mening kund?

11.

Heraf kand man da skue,
At vi endnu ey due,
At kiende fuldt og grandt,
Hvad udaf skiulte Sager

Naturen tit fremdrager,
Og viser is paa hver en Kant.

12.

Thi lader os da prise
Vor Skaber, som vil vise,
Hvor stor hand er paa Magt.
Hand daglig Nyt kand giøre,
Og mange Tiing fremføre,
Som vel fortiene vores Agt.

13.

Hand haver udi Havet
Et Rige sig tillavet,
Saavel, som her paa Land:
Vi ere alt for svage,
Fuldkommen at randsage,
Hvad hand har frembragt ved sin Haand.